

Uitspraak

RECHTBANK Noord-Nederland

Zittingplaats Leeuwarden

Bestuursrecht

zaaknummer: LEE 18/3341

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 18 februari 2019 in de zaak tussen

X eiser
(gemachtigde: mr. H.L. Thiescheffer),

en

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Achtkarspelen,
verweerder (gemachtigde: M. Krans).

Procesverloop

Bij besluit van 9 mei 2018 (het primaire besluit) heeft verweerder aan eiser van 1 maart 2018 tot en met 31 december 2018 een bedrag van € 144,02 per maand aan bijzondere bijstand toegekend voor de kosten van bewindvoering en éénmalig een bedrag van €471,30 voor de intakekosten bewindvoering. Uitgaande van een theoretische draagkracht in de genoemde periode van € 1.794,50 en een te verrekenen draagkracht van € 907,00, heeft verweerder aan eiser bijzondere bijstand verstrekt, afgestemd met een bedrag ter hoogte van € 887,50.

Bij besluit van 25 september 2018 (het bestreden besluit) heeft verweerder het primaire besluit herroepen voor wat betreft de vastgestelde theoretische draagkracht.

Eiser heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 16 januari 2019. Eiser is niet verschenen. Hij heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Daarnaast is F.T. van der Vaart, bewindvoerder van eiser, verschenen. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

1. De rechtbank gaat in dit geding uit van de volgende feiten en omstandigheden.

1.1 Eiser ontvangt een arbeidsongeschiktheidsuitkering op basis van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) van netto € 1.510,36 per maand. In verband met een beslag op deze uitkering vanwege een schuld bij De Friesland Zorgverzekeraar B.V. heeft eiser maandelijks de beschikking over netto € 1.275,59 per maand.

1.2 Eiser heeft op 16 april 2018 bij verweerder een aanvraag ingediend voor bijzondere bijstand op grond van de Participatiewet (PW) voor de maandelijkse kosten van bewindvoering en de daarbij behorende intake- en opstartkosten.

1.3 Na beoordeling van de aanvraag en de ingediende bewijsstukken is door verweerder het hiervoor genoemde primaire besluit genomen.

1.4 Eiser heeft bezwaar gemaakt tegen het primaire besluit, waarbij eiser aan verweerder het verzoek heeft gedaan om uit te gaan van zijn feitelijk beschikbare inkomen en aan de hand daarvan de bijzondere bijstand te berekenen. Het bezwaar van eiser is behandeld op een hoorzitting de adviescommissie voor bezwaarschriften (de commissie). Deze commissie heeft verweerder geadviseerd om het primaire besluit te herroepen vanwege een fout in de draagkrachtberekening. De commissie heeft overwogen dat verweerder, in lijn met de jurisprudentie op dit gebied, bij de vaststelling van de draagkracht op goede gronden het gelegde beslag op de uitkering van eiser buiten beschouwing heeft mogen laten.

2. Bij het bestreden besluit heeft verweerder in lijn met het advies van de commissie het primaire besluit herroepen. De theoretische draagkracht van eiser in de periode van maart 2018 tot en met december 2018 is gewijzigd vastgesteld op € 1.552,40 en zijn draagkracht op € 644,90. De afstemming van € 887,50 is gehandhaafd, omdat eiser door het bezwaar niet in een nadeligere positie mag komen.

3.1 Eiser voert aan dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het beslag op zijn arbeidsongeschiktheidsuitkering. Eiser betwist uitdrukkelijk dat er sprake is geweest van een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid, nu één van zijn schuldeisers, Friesland Zorgverzekeraar B.V., is overgegaan tot het opleggen van een executoriaal beslag op zijn arbeidsongeschiktheidsuitkering en hij er alles aan heeft gedaan om de beslaglegging te voorkomen.

3.2 Verweerder stelt zich op het standpunt dat in lijn met de jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep (CRVB) rekening is gehouden met het gelegde beslag en alleen draagkracht is berekend op basis van het daadwerkelijk beschikbare inkomen. Dat eiser door zijn handelen een beslag op zijn inkomen heeft veroorzaakt, maakt naar de mening van verweerder dat er sprake is geweest van een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid. Daardoor heeft eiser verwijtbaar eerder een beroep op bijzondere bijstand gedaan.

4. De rechtbank overweegt als volgt.

4.1 Op grond van artikel 35, eerste lid, van de PW, voor zover hier van belang, heeft de alleenstaande of het gezin recht op bijzondere bijstand voor zover de alleenstaande of het gezin niet beschikt over de middelen om te voorzien in de uit bijzondere omstandigheden voortvloeiende noodzakelijke kosten van het bestaan en deze kosten naar het oordeel van het college niet kunnen worden voldaan uit de bijstandsnorm, de langdurigheidstoeslag, het vermogen en het inkomen voor zover dit meer bedraagt dan de bijstandsnorm, waarbij artikel 31, tweede lid, en artikel 34, tweede lid, niet van toepassing zijn. Het college bepaalt het begin en de duur van de periode waarover het vermogen en het inkomen in aanmerking wordt genomen.

4.2 Volgens vaste rechtspraak van de CRvB (bijvoorbeeld de uitspraak van 18 december 2012, ECLI:NL:CRVB:2012:BY6634) dient bij de toepassing van artikel 35, eerste lid, van de PW, eerst beoordeeld te worden of de kosten waarvoor bijzondere bijstand wordt gevraagd zich voordoen, vervolgens of die kosten in het individuele geval van de alleenstaande noodzakelijk zijn en daarna of die kosten voortvloeien uit bijzondere omstandigheden. Ten slotte dient de vraag te worden beantwoord of de kosten kunnen worden voldaan uit de bijstandsnorm, de langdurigheidstoeslag, het vermogen en het inkomen voor zover dit meer bedraagt dan de bijstandsnorm, op welk punt het college ingevolge genoemde bepaling een zekere beoordelingsvrijheid heeft.

4.3 Niet in geschil is dat de kosten waarvoor eiser bijzondere bijstand heeft aangevraagd zich voordoen, dat deze kosten noodzakelijk zijn en dat zij voortvloeien uit bijzondere omstandigheden. Het geschil spitst zich toe op de vraag of verweerder bij de berekening van de draagkracht van eiser het executoriaal beslag op eisers inkomen in redelijkheid buiten beschouwing heeft kunnen laten.

4.4 Verweerder heeft met betrekking tot de uitoefening van de hem in artikel 35, eerste lid, van de PW, toekomstige bevoegdheid beleid ontwikkeld, dat is neergelegd in de Beleidsregels Bijzondere Bijstand 2016 van de gemeente Achtkarspelen (hierna: de Beleidsregels). In artikel 11, eerste lid, van de Beleidsregels is bepaald dat het draagkrachtpercentage 35% bedraagt van het inkomen boven 110% van het toepasselijk sociaal minimum voor medische- en zorgkosten en niet-medische kosten. Artikel 14, eerste lid, van de Beleidsregels bepaalt dat bij een aanvraag om bijzondere bijstand die voortkomt uit een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid de eventuele verstrekking op grond van artikel 18, lid 2 van de wet en artikel 6 van de Afstemmings- en fraudeverordening wordt afgestemd.

4.5 De rechtbank stelt vast dat de CRvB bij uitspraak van 28 maart 2006 (ECLI:NL:CRVB:2006:AV8374) heeft geoordeeld dat niet kan worden gezegd dat wordt beschikt of redelijkerwijs kan worden beschikt over een inkomen voorzover daarop executoriaal beslag is gelegd. Uit de uitspraak van de CRvB van 14 februari 2017 (ECLI:NL:CRVB: 2017:501) kan volgens de rechtbank niet kan worden afgeleid dat daarmee is beoogd af te wijken van de tot dan toe gehanteerde lijn in de

jurisprudentie. Voorts stelt de rechtbank vast dat uit de uitspraak van de CRvB van 24 februari 2009 (ECLI:NL:CRVB:2009:BH4082) volgt dat bij een ongenoegzaam besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan bij de berekening van draagkracht geen rekening hoeft te worden gehouden met een gelegd beslag.

5. Naar het oordeel van de rechtbank kan niet worden gezegd dat eiser door een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid niet beschikt of redelijkerwijs niet kan beschikken over zijn gehele inkomen. De rechtbank overweegt daartoe dat een deel van eisers inkomen door de beslaglegging wordt besteed aan de aflossing van een schuld bij Friesland Zorgverzekeraar B.V. In tegenstelling tot verweerder is de rechtbank van oordeel dat de uitspraak van de CRvB van 24 februari 2009 (ECLI:NL:CRVB:2009:BH4082) niet vergelijkbaar is met de zaak van eiser, nu de betrokkene in die uitspraak, in tegenstelling tot eiser, *door eigen toedoen* zijn schulden heeft laten oplopen. Immers de verbeurte van een dwangsom was in die zaak het gevolg van het door die betrokkene niet voldoen aan een rechterlijke beschikking en vonnis. Naar het oordeel van de rechtbank is deze situatie anders de schuld van eiser door het niet voldoen van de door hem (vaststaande) verschuldigde zorgpremie aan Friesland Zorgverzekeraar B.V. Daarbij is het overigens nog maar de vraag of er bij eiser sprake is van een verwijtbaar verlies van inkomen als bedoeld in artikel 6, derde lid, onder b van de Afstemmings- en fraudeverordening Participatiewet en IOAW. Dat een deel van het inkomen van eiser wordt besteed aan de aflossing van zijn schuld, betekent niet dat hij een lagere uitkering (inkomen) op grond van de Wet WIA ontvangt.

6. Uit het voorgaande volgt dat verweerder ten onrechte de bijstandsverstrekking over de periode in geding heeft afgestemd.

7. Het beroep is gegrond en de rechtbank vernietigt het bestreden besluit. De rechtbank ziet geen aanleiding om zelf in de zaak te voorzien, nu zij daarvoor niet de exacte gegevens beschikbaar heeft. Verweerder dient binnen zes weken na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak. Omdat de rechtbank het beroep gegrond verklaart, bepaalt de rechtbank dat verweerder aan eiser het door hem betaalde griffierecht vergoedt.

8. De rechtbank veroordeelt verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 1.024,00 (1 punt voor het indienen van het beroepsschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 512,00 en een wegingsfactor 1).

Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep gegrond; vernietigt het bestreden besluit; draagt verweerder op binnen zes weken na de dag van verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen op het bezwaar met inachtneming van deze uitspraak; draagt verweerder op het betaalde griffierecht van € 46,- aan eiser te vergoeden; veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser tot een bedrag van € 1.024,00,

Deze uitspraak is gedaan door mr. D.M. Schuiling, rechter, in aanwezigheid van M. Lammerts-Rannenburg, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 18 februari 2019.